

"בְּגִיאָה תַּיִם מִנְזֵר בְּגִיאָה"

7

(יז) ושמרת את המצוות, שלא יבוא לידי חמוֹץ⁹⁴, מכאן אמרו:
 תפח⁹⁵ תלטוּש בצונן. רבי יאשיה אומר⁹⁴ אל תהי קורא את
 המצוות אלא את המצוות, וכך שאין מחייבין את המזגה כד אין
 מחמיצין את המזגה, אלא אם באה לידי עשה אותה מיד.

ויאמר לאברהם ידוע תדע ידוע שני
כפordon תדע שני טכנומן ידוע שני טטשכנן
תדע שני פורקן ידוע שני טשעבן תדע שני
גואל ניד ४ כה

9

וספרת ל' שבע שבתת ש'ים שבע ש'ים שבע ח
שעים והואין לנו ימ' שבע שבתת השנים פ羞ע וארכזעים טגה:
והעברת שוקר פרועה בחרש השבטי בושור לחושט בירום בכפרים ס
טעביו שופר בכל-ארצכם זקניהם און שנות החמשים טגה
זקראתם דרור גארין לכל-ישראל יובל הוא תחיה לכם ושבחים
איש אל-אחוינו ואיש אל-ימשפחתו תשבע: בלא כה

八

אמור רבי יצחק משל לאחר
שחויה עוגר ממקום למקום וראיה בינה אחות דולקנת אמור
תאמר שהבירה זו بلا מונиг האין עליו בעל הבירה
אמור לו אני הוא בעל הבירה בך לפי שהחיה אכינו אברחם
אומר תאמר שהעולם הזה بلا מוניג האין עליו קידוש
ברוך הוא ואמר לו אני הוא בעל העולם

1

ב בן עזאי אומרתו רין לנצח קלה כבחורורה
ובורחה מן הטעיה שמצוות נוררת מצוות ונבראה
נוררת עכידה ששיטר טזוּה מצוות ושביר עכורה
עכורה:

'galkjan

12

אֶלְעָזָר וְכָרְדָם (סִיר)

13

האגע זיך יומם מפטח ר' קרא ואצק לא' עשה
בקנו שגדול ואמיר לו, בני, זה טליתה כל מיעדים בלבד אומרים
בבו טף, ואוצרות טליתם נפתחם בזיה טליתה עשה לי
טחתם, עד שאני בעודי אברך. ורומ - פקידש פשיטות
ראומרת, אל-תלחות את-לחות רע עין (משי' ג). נלק להיא
וונחתעכש שם. אמרה רבקה לעקופ, בני, פקילה בזיה אוצרות
טלילים נפתחים בו, בשלוונים אומרים שירות, טליתה בזיה
עתידים בזיה להגאל מיד שעבוד, טליתה בזיה עתידין לומר
שירותה עשה מטבחים לאבייה, עד שהוא בעודו יברך. ¶

四

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְאָדָם כְּלֹבֵד תְּהִירֵךְ וְלֹא תְּבִיא מֵת

יט אהה בנו: וואמר יעקב אל-אבוי אנכי עשו בכרך שעתי כאשר דברת אל קומינא שבה ואכללה מצדי בעבור תברכני נפשך:
 כ ויאמר יצחק אל-בנו מה זה מחרת למצאי בנו ויאמר כי הקרה
 יהוה אלהיך לפניו:

نیز بھا

תאכלו אך ביום הראשון משבתו שאר מטבחם כי כל-אכל חמש
ונכרתיה הנפש ההוא מישראל מיום הראשון עד יום השבעי וכיוון
הראשון מקראי-קדש וביום השביעי מקראי-קדש והוא לכם כל-
אלכה לא-יעשה בכם אך אשר יאכל לך נפש הוא לבדך עשה
לכם ושמורתם את-המצוות כי בעצם הימים בהם הוואתי אתי
את-באותיכם מארץ מצרים ושמראתם את-הימים הנה לדרכיכם חקת
עולם: בראשן בארץעה עשר רום לחיש בערב תאכלו מזח עד
יום האחד ועתרים לחיש בערב: שבעת ימים שאר לא ומלא
בטבחם כי כל-אכל חמץ ונכרתיה הנפש ההוא מעדר ישראל
בגדי ואורה הארץ: כל-מ חמץ לא תאכלו בכל מושביהם
תאכלו מזוח:

אֶלְעָזָר

בחצ'י הילילה ויהוּה הכה כל-בכור בארץ מצרים מבכר פרעה
הישב על כסאו עד בכור השבוי אשר בקיום הבורן וכל בכור בהמה:
ויקם פרעה לילה הוא וכלי עבדיו וכלי מצלם ותמי צעקה גדלה
במצרים כי אין בית אשר אין שם מות: ויקרא למשה ולאהרן לילא
ויאמר קומו אאו מנוח עמי נם אחים נם בני ישראל ולכו עבדו
את ירושה כדבריכם: גם צאנכם גם בקריכם קחו כאשר דברתם ל
ולכו וברכתם גם אתמי: ותחזק מצרים על-העם למהר לשלחם ל
מן הארץ כי אמרו לנו מותים: וישא העם את ברכתו טרם יחמצ ל
משארתכם ארחת בשמלתם על-שכמתם: ובנירשראל עשו דבר לה
משה: וישאלו מצרים כל-יכסף וכלי זהב ושמלה: ויהוּה נמן זאת: ו
מן העם בעיני מצרים ישאלום יונצלו את מצרים:

וישמעו בני־ישראל מרעמס סכמתה כשמי־מאות אלף רגלי הגרים לה לבד מיטר: וגם־ערב רב עלה אתם וצאן ובקר מקנה בבד מאד: לה ויאפו את־הביצק אשר הוציאו ממצרים ענת מזות כי לא חמי' ט כי־יגרשו ממצרים ולא יכולו להתחמהה וגם־צדקה לא־עשוו להם: ומושב בגד ישראל אשר שבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות מ שנה: והוא מכאן שלשים שנה וארבע מאות שנה והוא בערך חמש מאות מא חמשה יצאו כל־צאבות יהוה מארץ מצרים:

ז' קוכבו צאו מלמד שהיה פרעה רופך על מצרים של משה ואזרען אל הָא שמותה בלילה אותן יוציאן. אל קוכבו צאו. אל' וכי ננים אונחנו בברקן אנו יוציאן אמר תמי מון כל מארם שנאמר כי אבריו כלנו חתים. אל' וטבקש אורה לכלות את המבה והוא מפרק אמר לדי אחם ברשותכם הרי אתם עבדיו של הקב"ה. והחיה רפואה צוח לשעכבר הייתם עבדיו אבל עכשו הרי אחם בני חורין דרי אחם ברשותכם. עריכין אתם להלל להקב"ה שאחם עבדיו שנאמר ק' הילוּה הלוּ עבדי ה' .

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲלֵיכָם

ב-אל-אָהָרֹן בְּאָرֶץ מִצְרַיִם לְאָמֵר: הַחֲדֵשׁ הוּא לְכֶם רָאשׁ חֲדִישָׁם
רָאשֵׁון הֽוּא לְכֶם לְחֻזְקֵת הַשָּׁנָה: דָבָרוּ אֶל-כָל-עָדָת יִשְׂרָאֵל לְאָמֵר
בְעַשְׂרֵה לְחַדֵּשׁ הַזָּהָר וְזָהָב לְתַם אִישׁ שֶׁל בֵּית-יְאָבֶת שֶׁה לְבָתָה:

K' > K P > 2

ו (א) בראשית, אמר רבי יצחק¹ לא היה צריך להתחילה תורה
ילא מהחדש הזה לכם (שמות יב ב), שהיה מצורה ראשונה
שניצטו בה ישראל², ומה טעם פתח בבראשית³, מושם: כה
יעשו הנגיד לעמו לחת להם נחלה גוים (תהלים קיא ז). שם⁴
אמרו אומות העולם לישראל⁵: לסתים אתם שכבחמת ארצות
שבעה גוים, הם אומרם להם: כל הארץ של הקב"ה היא, הו
ונראה ונחתנה לאשר יש בעניינו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה
לשם וזהו לנו.

כָּלְבִּים

ושמרתם את-המצוות, כי בְּעָם הַיּוֹם הַזֶּה הוּא חַדֵּשׁ אֶת-
צְבָאותיכם מִאָרֶץ מִגְּרָם יִשְׁמַרְתֶּם את-הַיּוֹם הַזֶּה לדרתיכם חקמת
עוֹלָם:

יא ויהי קיימאך יהוה אל-ארץ הכנעני כאשר נשבע לך ולא באתיך
 יב ומונגה לך: וההברת כל-פיטר רחם ליהוה וככל-פיטר שאדר בהמה
 יג אשר יתבה לה הוקרים ליהוה: וככל-פיטר שמול פסודה בלה ואטילא
 יד תפודה וערפתו וכל בדור אדם בגניך תפודה: וזה קיישאללה
 בוגה מחר לאמר מהזאת ואמרת אלוי בוחזק לך הוציאינו יהוה
 טו ממצרים מבית עבדים: והוא קייחשנה פרעה לשלחנו וניחן יהוה
 כל-בכור הארץ מארים מבל ארום ועד-בכור בהמה על-כן
 יט אמי זבח ליהוה כל-פיטר רחם הוקרים וככל-בכור גני אפסה: וזה
 לאות על-זדה וילוטסת בין-שיגוד כי בוחזק לך הוציאינו יהוה
 ממצרים: סכ' יט

12

(ד) מה זאת, פדיון פטור חמור, שהוא בהמה טמאה ולא תחול עליה קדושת הגוף, ועריפת פטור חמור אם לא חפדה. בחזקק יד הוציאנו ה' ממצרים, בחזקק ידם של מצרים הוציאינו ה', כאשרנו יתחזק מצרים על העם" (לעיל יבלג), אופן שלא יכולנו לשאת נכסינו בעגלות כמנהג מצרים⁵, והווערכנו לשאת בחמורים, ונעשה כהם נס שהטפינו לzech בכמו רגע, וחללה עליהם אייזו קדרושה ויאויה לפדיון.

14

(יג) פטור חמר, ולא פטור שאר בהמה טמאה, וגוזרת הכתוב היא, לפי שנמשלו בכורי מצרים לחמוריהם⁶⁶. ועוד שסייעו את ישראל ביציאthon ממצרים, שאין לך אחד מישראל שלא נטל עמו הרבה חמוריהם טעונים מכוסם ומוזהבים של מצרים⁶⁷. אפודה בשעה, נתן שה לכהן ופטור חמור מותר בהנאה⁶⁸, והשה חולין ביד כהן.

۲۸۰

18

המצראים נמשלו בחמור, שנאמר אשר בשר חמורים בشرط טו) וישראל נקרא שוה, שנאמר שה פורה ישראל ספ) והרגתי את בכורייהם של מצרים, והקדשתי בכורייהם של ישראל, שנאמר כי לי כל בכור בבני ישראל וגוי גראמי וער

19

וישלם אברהם

בבקר ויחכוש את חטורן, הוא החמור שרכב עליו
טshaח בכאו למצרים שנא' ווקח טshaח את אשתו
ואת בנו (גנו), הוא החמור שעתייר בן דור
לרכוב עליו שנא') גילו מאר בת צוון חריווער בת
ירושלים הנח טלך ובא לך צדוק ונושא הוא עני
ורוכב על חטור ועל עיר בן אthonות. — **טיגא**

20

וַיָּקֹחַ מִשְׁלָה אֶחָד אֲשֶׁר־בָּנָיו וְרַקְבָּם עַל־
כָּבֵד וַיֵּשֶׁב אֶרְצָה קָצְרִים נִיקַח מִשְׁלָה אֶחָד מִמְּעָמָה הַאֲלָלִים בְּדוֹן
סָמֵעַ

וננתנה לך, שלא תהיה בעיניך. כירושת
אבותך, אלא תהיה בעיניך כלו היום נתונה לך.

۱۰۸